

Maria Costa: ¿Perpinyà és un desastre col·lectiu, no pot fer el seu paper normal de segona capital de Catalunya?

Catalunya Nord | 10-11-2021 | 20:24

Maria Costa/ GN

Fa pocs dies la batllessa dels Banys d'Arles, Maria Costa, es va incorporar a l'Assemblea de 121 representants del Consell per a la República, un càrrec que segons assenyala afronta amb 'l'honor de poder servir a una causa que tens arrelada al cor des de sempre'. 'Voldria aportar la meua aproximació de nord-catalana, però també el meu coneixement d'Europa i la meua convicció que amb el cas de Catalunya, Europa s'està jugant la vida i la credibilitat', detalla.

Quines sensacions li genera haver estat escollida consellera del Consell per la República?

És una sensació de joia, perquè a través del Consell puc actuar directament com a catalana normal sense l'obstacle feixuc de la frontera i, a la vegada, m'ofereix la consciència d'una responsabilitat de cara a l'acabament del procés. És tot un honor poder servir a una causa que tens arrelada al cor des de sempre.

En l'àmbit personal, què vol aportar al Consell?

Voldria aportar la meua aproximació de nord-catalana, però també el meu coneixement d'Europa i la meua convicció que amb el cas de Catalunya, Europa s'està jugant la vida i la credibilitat. Crec a les estructures federals i al principi de subsidiarietat, perquè sempre he sabut que el tot val més que la suma de les parts. Això vol dir que malgrat les diferències, som una nació. El Principat independent n'ha de ser la locomotora.

Aquest diumenge el Consell celebrarà un ple a Canet. Sap quins temes es tractaran?

Suposo que se'ns donarà un full de ruta bàsic i que escollirem els eixos de treball a seguir. També ens trobarem físicament per a primera vegada i, en aquest sentit, és important constituir un grup.

Defensar la República catalana a la Catalunya del Nord és una tasca gairebé heroica, actualment?

Els herois són els exiliats i tots els que pateixen el nou-franquisme dels espanyols, els vull retre homenatge. Nosaltres quedem paradoxalment protegits per la frontera, els riscos no són els

mateixos. Des del Principat, senzillament, no es coneix a la Catalunya del Nord. Trobo que fem el paper que hem de fer, i que no hi ha cap glòria en fer-ho. Només faltaria!

Em referia, sobretot, al paper actual de Perpinyà com a capital nord-catalana.

Perpinyà és un desastre col·lectiu, no pot fer el seu paper normal de segona capital de Catalunya. Però l'alcalde Aliot és una garantia més que no pas una amenaça pel projecte catalanista al territori, ens ajuda, en aquest sentit: tots els que pensaven que el combat estava gairebé guanyat poden veure que no és així. Ell és el rostre més lleig del jacobinisme.

Bany d'Arles, Elna, Prats de Molló... Els pobles de la Catalunya del Nord han agafat el relleu del Perpinyà com a motor del catalanisme al territori?

En aquest sentit sí, algunes veus s'han fet sentir per dir que a l'Europa del segle XXI això no pot ser. Que Catalunya és una de les nacions europees més velles i que la Catalunya del Nord també és Catalunya. Estem muntant un nucli d'elegits convençuts per tal de fer pinya. A veure si som capaços de posar-nos al servei del Consell.

Considera que el procés independentista s'ha refredat, darrerament?

No sé si es pot parlar de refredament. La gent està desanimada perquè els mateixos que li han donat esperança ara l'estan venent. Ara bé, la flama encara és viva i no hi ha cap solució llevat de la independència. Que el nostre tarannà pactista no ens enganyi, només hi ha un camí si no volem desaparèixer del mapa.

I la llengua catalana, a la Catalunya del Nord, també està a punt de desaparèixer del mapa o hi ha motius per a l'optimisme?

La llengua catalana va molt malament, al nord. L'ús social és residual, la gent que ha conservat el rossellonès no s'atreveix a parlar-lo, hi ha un doble complex de cara a París i de cara a Barcelona. Ara bé, les escoles de la Bressola estan plenes d'alumnes que aprenen el normatiu, ja és molt. La meua impressió és que la llengua catalana ha quedat desfigurada per un accident i se li ha hagut de fer una cara nova, però com que soc mig garrotxina sé que això també passa al Principat amb la gran mutilació de TV3. Sobreviurem? Sí, segurament. Quants membres haurem perdut? Déu ho sap i ho calla.

I de cara a la futura independència de Catalunya, es mostra esperançada?

Soc bastant optimista. Espanya és com el mur de Berlín o l'estaca de Lluís Llach: un dia o altre caurà. I caurà perquè no existeix com a nació: els estats-nacions estan condemnats, no corresponen a la realitat identitària de la gent. L'alliberament del Principat és la condició absoluta de la persistència de la nostra manera de ser al món. Per això lluito i lluitaré. Catalunya té un model per a oferir, entre seny i rauxa, entre acolliment i tradicions, entre insularitat i obertura. Catalunya té el somni a l'abast. Un somni d'antiga nació europea, inventora d'un protoparlamentarisme i d'una proto-ONU. Déu-n'hi-do...

Autor: Redacció